

Een slang op de gang.

Geschreven door Wendy Herijgers.

Stamgroep leider onderbouw Jenaplanbasisschool de Bijenkorf

Toen Roef pas bij mij in de groep kwam, durfde hij nog geen streep op het blad te zetten. Ik liet hem andere dingen doen. Hij koos lang voor de bouw- en constructiehoek. Gaandeweg nam hij steeds vaker het initiatief om te tekenen. Eerst waren het strepen en krassen op papier, daarna werden het koppoters.

Hij kreeg steeds meer zelfvertrouwen in het tekenen en schilderen. Soms zag ik hem kijken wat een ander deed en deed hij het na. Dat was prima. Ook de grote kunstenaars hebben kunst leren maken door andere kunstenaars te imiteren. Af en toe had hij beelden nodig. Dan legde ik een voorwerp voor hem neer. Of hing ik op het schilderbord een plaatje van wat hij wilde schilderen.

Inmiddels zit hij in groep 2. Hij zit bijna dagelijks in de schrijfhoek, waar hij tekent en mij vraagt woorden voor te schrijven. Eerst stempelde hij ze na, daarna kon hij ze al met dikke stift naschrijven. Een paar weken terug leerde ik hem het verschil tussen een zin en een woord.

De eerste weken na de lockdown waren themavrije weken. Ik hou ervan. Ieder kind kan dan helemaal vanuit een vrije expressie en initiatief aan de gang gaan. En ik volg wat hij/zij doet.

Hij zit weer in de schrijfhoek. Hij wil graag een gevaarlijk dier tekenen. Ik hoor hem met zijn buurtje overleggen. Wat is nu een gevaarlijk dier? Dan besluit hij: "Ja, ik ga een haai tekenen." Ze overleggen: "Hoe ziet die eruit?" Ze zijn het eens; een haai heeft een grote vin op zijn rug. En hij is groot.

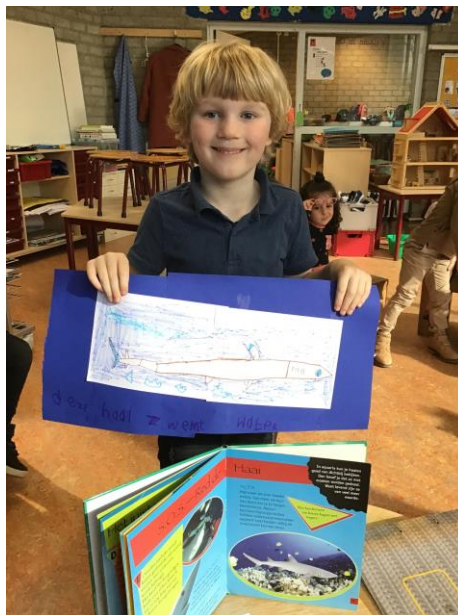
Hoe teken ik een haai?

Hij vraagt mij: "Juf, hoe teken ik een haai? Ik kan wel een vis, maar niet een haai." Samen lopen we naar de bibliotheek. Ik wijs de plank met de dierenboeken aan. Samen zoeken we naar het meest geschikte boek.

Terug in de klas bladert hij samen met zijn speelmaatje door het boek. Bij de plaatjes vertellen ze elkaar wat ze weten over de haai. Al gauw staan er meerdere kinderen om hen heen. De weetjes worden gedeeld met elkaar. Ook ik deel er één: weet je dat de haai een revolvergebit heeft? Ik leg uit. Geboeid wordt er geluisterd.

Hij tekent de haai na. Hij vraagt mij de zin voor te schrijven: De haai zwemt in het water. Vol trots presenteert hij in de kring zijn werk. En natuurlijk worden de weetjes met de klas gedeeld. Iedereen geeft hem complimenten. Ook ik. Ik laat hem weten: "Weet je nog dat je eerst het tekenen zo lastig vond? Je hebt het toch vaak geprobeerd. En nu maak je de mooiste werkjes." (Ik weet dat er kinderen zijn die nu in dezelfde onzekere fase zitten. Ik wil dat ze indirect weten: ook jij gaat het leren.)

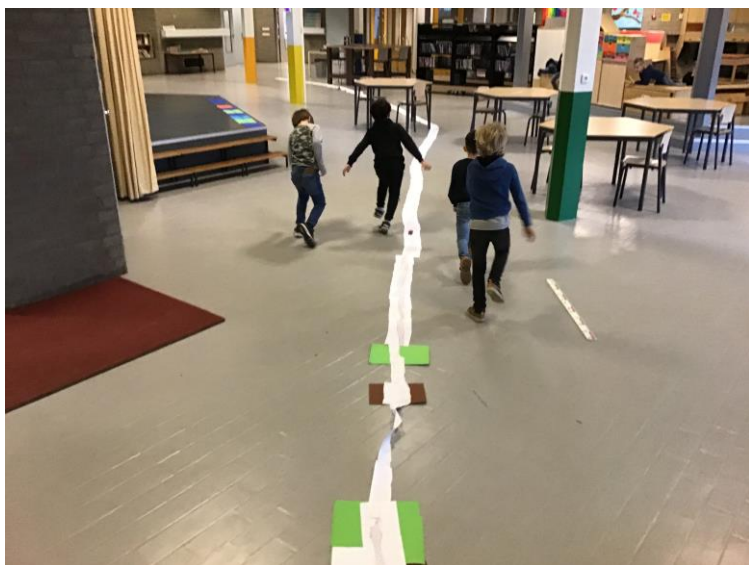

Een sneeuwstorm

Het klopt. Hij is zo gegroeid dat hij ziet wat een ander doet. Onlangs hoorde ik hem zeggen tegen een meisje dat net op school gestart is en haar hele zwarte vel papier wit had geschilderd: "Oh wat mooi, je hebt een sneeuwstorm gemaakt! Het waait zeker hard?" De volgende dag besluit hij voor de slang te gaan. Weer een informatieboek erbij gehaald. Hij is twee dagen (4 werklessen) bezig geweest met zijn slang. Ik leer hem de schubben te tekenen. En dat is heel veel werk.

Hij wil een lange slang maken. Dus hij plakt zo'n vier vellen aan elkaar. Hij wil erbij geschreven hebben: De slang pakt zijn prooi.

Samen aan de slag

Na de presentatie in de kring willen zijn vrienden de volgende dag ook meewerken aan het maken van een mega-lange slang. Ze zijn vier werklessen bezig met het tekenen van zijn lijf. Even maak ik mij zorgen om het papier. Maar oei, wat zijn ze betrokken in de weer. Blaadjes worden aan elkaar geplakt. Er wordt steeds nauwkeurig bekeken of zijn lijf overal wel even dik is. De plakpotjes en de stapel papier vliegen leeg. Steeds opnieuw worden de blaadjes geteld.

En dan is het papier in de lade op. Dus wordt op het laatste blad een staart getekend.

De lange slang wordt in de hal van de school uitgelegd. Ze joelen en juichen als de overkant, waar de middenbouw zijn lokalen heeft, wordt bereikt. Andere kinderen komen kijken.

Ik vraag ze een schatting te maken. Alle kinderen van de groep worden erbij gehaald. "Hoe lang zal de slang in meters zijn? Een meter is een hele grote stap. Wat denkt iedereen?" Grote getallen worden genoemd. Een klasgenoot, tweedejaars, zegt: "25 meter denk ik, juf." Een kleinste kleuter roept: "Ik denk wel een miljoen!"

Dan zetten we grote stappen. Ook ik doe mee en tel in mijn hoofd. Ik zie dat een meisje mijn stappen probeert te tellen. Haar vingertje meewijzend op mijn voeten die neerkomen. Wat geniet ik van deze rijke leermomenten. En wat hou ik van mijn eigen verwondering over waar jonge kinderen mee komen.

Spelenderwijs leren meten

Ik haal bij de bovenbouw een bordliniaal. Ik leer de jongens hoe ze steeds een meter met de liniaal kunnen leggen. Steeds je vinger aan het einde zetten. En dan de liniaal er weer tegenaan zetten. Roef wil de streepjes op papier zetten. Een vriendje meet met de liniaal. De anderen kijken mee of het wel goed gaat. En geven aanwijzingen. Ik leg uit hoe ze moeten turven: steeds vier streepjes en de vijfde er schuin doorheen.

Ze zijn een hele poos bezig. Dan komen ze de klas in gehold. Het is gelukt: "23 meter en dan nog tot hier." Ik leg uit dat ze 23 meter en 70 centimeter hebben gemeten. Dus de slang is bijna 24 meter lang. Na de nodige Oeeee- en Aaaa-klanken van de hele groep ontdekken we wie het dichtstbij zat bij het schatten. Het jongetje lacht. Van alle schattingen zat zijn 25 meter het meest dichtbij.

De vrienden rollen samen de slang op. Ik moet helpen hem in een plastic tas te stoppen. Ze zijn het erover eens: Roef mag hem mee naar huis nemen. Het was zijn idee. Vol trots gaat hij die dag naar huis toe.

In twee jaar tijd is deze knul zo enorm gegroeid. Mijn juffenhart is blij als hij door onze groepspoort met het blauwe bordje gaat en hij spontaan zijn armen om mijn benen heen slaat en ik hem een kroel door zijn haren geef.